

Onsdag den 12. 6. 1918

Älskade Einar och Inge!

Tack för brevet! Det var roligt
att höra något ifrån er. Min
dag går på detta (~~sätt~~) sätt: medan
jag klar mig bättar jag mig ett par
hundra gånger. Det är jag bungen
till emedan jag ligger i sam-
-ma rum som Molmol. Då kommer
Astri upp från sitt rum och vi
bli kammade. Då brukar Molmol
passa på tillfället att gräba på
oss för allt möjligt som vi äro
oskyldiga till. Hon sade t.ex. i
morse att de halvstrumpor av mina som
hon stoppat i går kväll voro så där
faba (~~tu~~^{mi}) kvet som mina strumpor att-

-tid blir, Detta påstod hon var ett
bevis på att jag henne ovetande blott
mer mina skor och strumpor utan
att ta om det. Sedan detta är
överståndet och jag tvättat händer
en gång till, går jag ned och
äter. Därefter krattar jag gångarna i
"haven", eller också hämtar jag stora
vita stenar från stranden som jag
lägger runt gräsplanerna. Sedan bollar
jag litet, och går så ut för att
hämta något att fylla ständigt kom-
ma blomstervaserna med. Då kommer
jag vanligen ~~på~~ för sent till fur-
kostbordet med farnnen full av
blommor. Under eftermiddagen plockar
jag fler stenar, fler blommor, krattar
gångarna ett par gånger till, spelar
kort, läser och badar, allihop i en
enda röra. Sen åter vi middag.

Därefter går jag ut och driver med
strö, Karsten och Klaja. Sedan kom-
ma vi hem lagom för att
äta kväll, och en stund
därefter gå och lägga oss.
Så börjar historien om igen.

Vilkan som vi bo i är ett
gammalt genomskinnigt skub.
Den är full av strickor och
hål överallt. Om man spillar
litet vatten i övre våningen
blir det strax en sjö i nedre.
Om det blåser är det ingen
fara för att skräppet skall
bortflyga, ty vinden får inte
någon stans; den får slå igenom.
För övrigt är här riktigt skänb.

Tusen hälsningar och pussar
från

Putte.